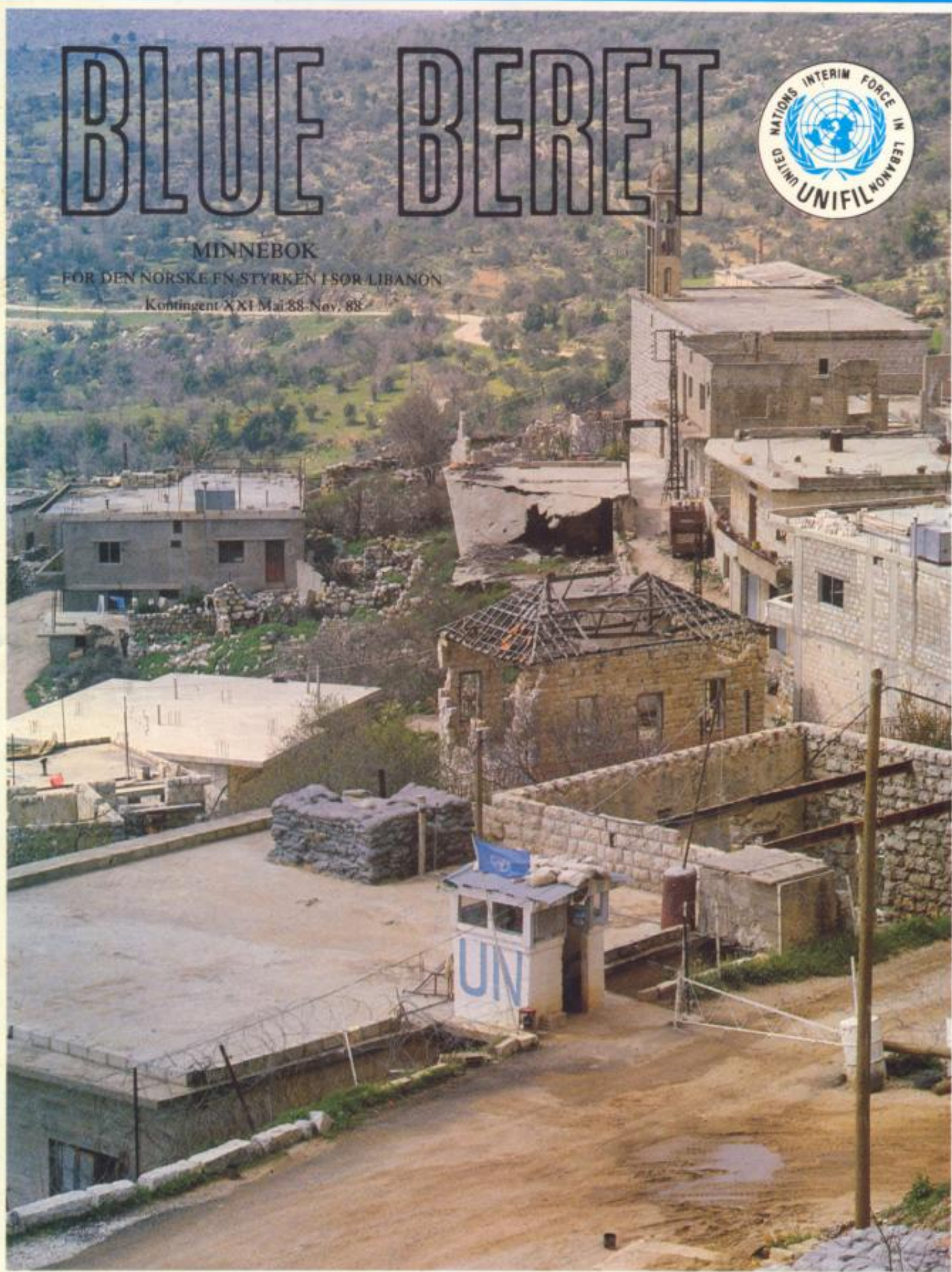


BLUE BERET



MINNEBOK
FOR DEN NORSKE FN-STYRKEN I SØR-LIBANON
Kontingent XXI Mai 88 - Nov. 88



Kontingent

Kontingent XXI er historie. Det begynte med dramatiske episoder i Norbatt AO med skudd i benet til fenrik Rune Gleditsch og nervepirrende konfrontasjoner mellom israelske soldater og norske FN-mannskaper på 4-14. Men, som det skulle vise seg hele denne kontingenten, FN's styrke ble demonstrert på en sterk og enn stillferdig måte. Man oppnådde de resultater man skulle.

For mange av oss ble det leave på Kypros, men selvfølgelig også hjemme i Norge. Det ble turer til USA, Egypt, Spania, Thailand, ja stort sett over hele verden.

I NMC kom skuddene og granatene ubehagelig nær. Det gir ingen utpreget gledesfølelse å sitte timesvis i dekningsrom. Likevel — det gikk bra denne gangen også.

FMR kom til å spille en mer aktiv rolle. I mange uker lå en større del av enheten nærmest fast stasjonert i Norbatt på 4-8. Her skulle det ikke gis "freedom of movement" til fler enn dem som ifølge "spilletts regler" hadde krav på det.

I Naqoura badet man i sol, hete, fuktighet — og etterhvert også i

champagne. Alltid velkommen var du der og gutta på NORCONTICO-kontoret ordnet det meste.

Den kanskje mest positive erfaringen i perioden var den påtagelig aktive rolle UNIFIL's ledelse kom til å spille overfor den operative del av den norske kontingenten. Her var det aldri snakk om å seile sin egen sjø, men med stadig opp-backing av sentrale personer og ledd i ledelsen. Den støtten var god å ha!

Vi fikk utrolig mange besøk. Selvfølgelig er det hyggelig med besøk hjemmefra og obligatoriske inspeksjoner tar vi med fatning. Men i denne økonomiske knapphetstid — var det nødvendig med alle disse menneskene?

XXI

Så var det Fredsprisen da. Aldri har vel så mange av oss hatt en sterkere følelse av man fikk lønn som fortjent. Men i en slik stund er det viktig ikke å glemme hvilken pris som er betalt — 15 norske menneskeliv og mange skadet — noen av dem for livet. Så fikk vi i alle fall se at disse ofre ikke var forgjeves. Vi er på rett vei, men veien frem er lang. Fredsprisen ble feiret med champagne og store presseoppslag i Naqoura — fullt fortjent selvfølgelig. I Norbatt gikk den 22 år gamle soldaten også denne kvelden ut på patrulje. Med våpen i hånd og livet som innsats for å avslutte sin 102 timers arbeidsuke. Ja, Libanon er i sannhet et kontrastenes land — ikke sant?

Tank for nå — og på gjensyn?

Rolf Kristansen

Rolf Kristansen
kaptein PIO NORCONTICO

Gutta i Mek. _ alltid på vakt!

Av kaptein Rolf Kristiansen

Utskjelt, hatet, beundret og operative. Med disse få ord er det enkelt å karakterisere Mek. Troppen i KpA i

Norbatt. Ofte blir de utskjelt for sin kombatante innstilling og væremåte, men like ofte kommer provokasjonene fra andre avdelinger – og da sitter "votten løst" hos gutta i Mek.



En del av Mek. troppen samlet på Delta 83. Bakerst fra v: 0305 Erik Myhre, 1711 Frode Berg, 2405 Herman Lund, 0211 Per Ivar Søndro, 0806 Ola Vaagan Slåtten, 1105 Stein Ivar Undall. Midtre rekke fra v: Lt. Morten Karterud, 3011 Erik Hanssen, 0412 Torgeir Olsen, fenr. Magnus Aakre-Aas, korp. Erik Carlsson, 1705 Torgeir Sørli. Første rekke fra V. 1867 Trond Hansen, fenr. Egil Pettersen, korp. Torfinn Bolle, v.k. Bjørn Tore Vindenes, sjt, Jan Erik Moen, 0108 Thor Arne Trøite, 1609 Tor Age Haave, 0603 John Berglund, korp. Tor Arne Johnsen, fenr. Ole John Haavengen og 0512 Tom E. Svendsen. (Foto: R. Kristiansen)



2312 Knut Erik Thøgersen fra Løken i Høland holder seg klar ved MG3, mens 2706 Rune Jarl Randulf fra Namsos sjekker ut kjøretøyer. (Foto: R. Kristiansen)

Vaktbelastningen er stor i denne avdelingen som teller i alt vel 80 mann oppsatt med åtte M113 og tre VABer. Oppgavene er mange, tildels risikobetonte, men stort sett preget av vakter og atter vakter. Eskortekjøring er et av oppdragene. Det kjøres normalt tre eskorter om dagen mellom Norbatt inn i israelsk kontrollert område til grensestasjonen Metulla (israelsk) inn i Finbatt og byen Et Taibe.

Dette er stort sett en utrolig støvete virksomhet om sommeren og tilsvarende sølete i vintermånedene. Som regel går det greit, men rett som det er er det sivile kjøretøyer som prøver å trenge seg inn i kolonnen – og da må eskorten – som regel en franskbygd VAB – være klar med sin 12.7mm mitraljøse.

I tillegg kjøres det veiklarering på all hovedveier hver morgen. Frykten for roadside-bomber er alltid tilstede.

Mek. troppen bemanner tre CPer, to i Bravo og en Charlie CP. De to første sjekker trafikk ut fra bataljonshovedkvarteret Ebel es Saqi og gjennomganstrafikk til og fra Bekaa-dalen/Beirut og ellers rett nord for Norbatt AO og andre steder inne i Norbatt AO. Charlie CP sjekker inngående trafikk til Saqi. Stort sett kjedelig, sier Sjur Bjørndal og Bredo Larsen som står i Bravo CP den dagen Blue Beret kommer på besøk.

– Det går fint de første timene, men så blir det kjedelig, sier de begge. De står seks timer på vakt og har seks timer fri. Som regel er det rolig i CPen, men det hender at folk og kjøretøyer f. eks. avvises på grunn av manglende identitetskort – og da blir det lett bråk eller når CPen stenges for all trafikk. Noen skjønner hvorfor, men noen skjønner ikke. Det er nemlig slik at hvis det oppstår problemer et eller annet sted inne i Norbatt AO, så stenges alle CPer omgående slik at man kan ordne opp i forholdene uten for store forstyrrelser.

For de tre CP-mannskapene er kontingent XXI snart slutt, dvs. ikke for alle tre, visekorporal Flatmark skal ha rekap. Det vil si at han skal stå sin fjerde kontingent i Norbatt. Lykke til!

Oppe i Mek. troppens hovedkvarter hersker fred og fordragelighet. Som regel. Men det hender det blir hektisk. Det er når det blir slått "Truls-alarm". Sirenen uler og to M 113 lastes opp i full fart.

Det løpes mot vognene med pakksekker, gassmasker og våpen i hendene. Så snart vognene er fylt opp, dundrer de beltegående kjøretøyene ut i full fart. Enten er det oppstått en konfrontasjon eller en av CPene skal forsterkes/blokkeres.

Vel fremme ved målet, dvs. vanligvis på litt avstand fra selve stedet der det er problemer, grupperer mek.en ut med sin rekylfrie 84mm Carl Gustav kanon. Klar til strid!

I dette øyeblikket er Mek.troppen bataljonssjefens "knytteneve". Vanligvis løser det seg opp etter en tid. Men i Sør-Libanon vet man aldri. En dag kan det bli alvor.



4-2 Bravo – det første sjekkpunktet for alle som kommer sørfra mot Norbatt AO. Her er det menig Bredo Larsen fra Løvenstad (t.v.) og menig Sjur Bjørdal fra Ørsta som sjekker inn kjøretøyer. Bak i CP-stillingen og bak nettingen skimtes visekorporal Ole Sindre Flatmark fra Ålesund (Foto: R. Kristiansen)



Menig Bjørn Erik Häsensch fra Gjøvik holder dekningsilden klar mens korporal Andreas Hjelle fra Askvoll sjekker i Charlie-CP. (Foto: R. Kristiansen).

Tropp 3, Kfar Haman:



Gutta på 4-12 HQ liker seg godt i Kfar Hamam. Fra venstre står Roger Sundgot, v.k. Kai Bergersen, Paul Smines, Arve Øie, løytnant Roger Karlsen, fenrik Egil Berg, Atle Ustad og foran på trappa troppsjeften løytnant Torkild Bruun.

Av fenrik Trond Ahlsen

— Jeg ville ikke byttet bort tiden her nede med noe annet, sier løytnant Torkild Bruun. Troppsjeff i tropp 3 i Kp B, og stasjonert i den lille byen Kfar Haman. — Selv om jeg har følt meg som en anleggsbas med alt feltarbeidet vi har hatt i denne kontingenten, har jeg lært mye. Det jeg kommer til å huske best er likevel det gode samarbeidet med gutta jeg har jobbet med. Det blir vel litt mye skryt nå, men det er akkurat hva de fortjener.

Her har det vært en fryd være befall, mener løytnant Bruun.

4-12HQ ligger trangt til midt i blant de andre sivile husene i Kfar Haman. Trange gater, kronglete kryss og hjørner har skapt litt problemer, blant annet da FMR var på besøk med Sisuer. Men ellers er troppen godt fornøyd med beliggenheten, som naturlig nok skaper en fin kontakt med de sivile.

Romantikken har også blomstret, og to av gutta har planer om å gifte seg med to jenter fra lokalbefolkningen.

Ni mann holder til i 4-12HQ, eller "Villaen" som huset kalles. 4-12OP betjenes av geværlagene, som rulerer på OPene og CPene. Åtte eller ni mann, avhengig av hvilket lag det er som er der, sover og har det personlige utstyret sitt i 4-12PK, eller "Pannekaka". Men ellers er også de på "Villaen", der de spiser, ser på fjernsyn og så videre.

-En fryd å være befal-

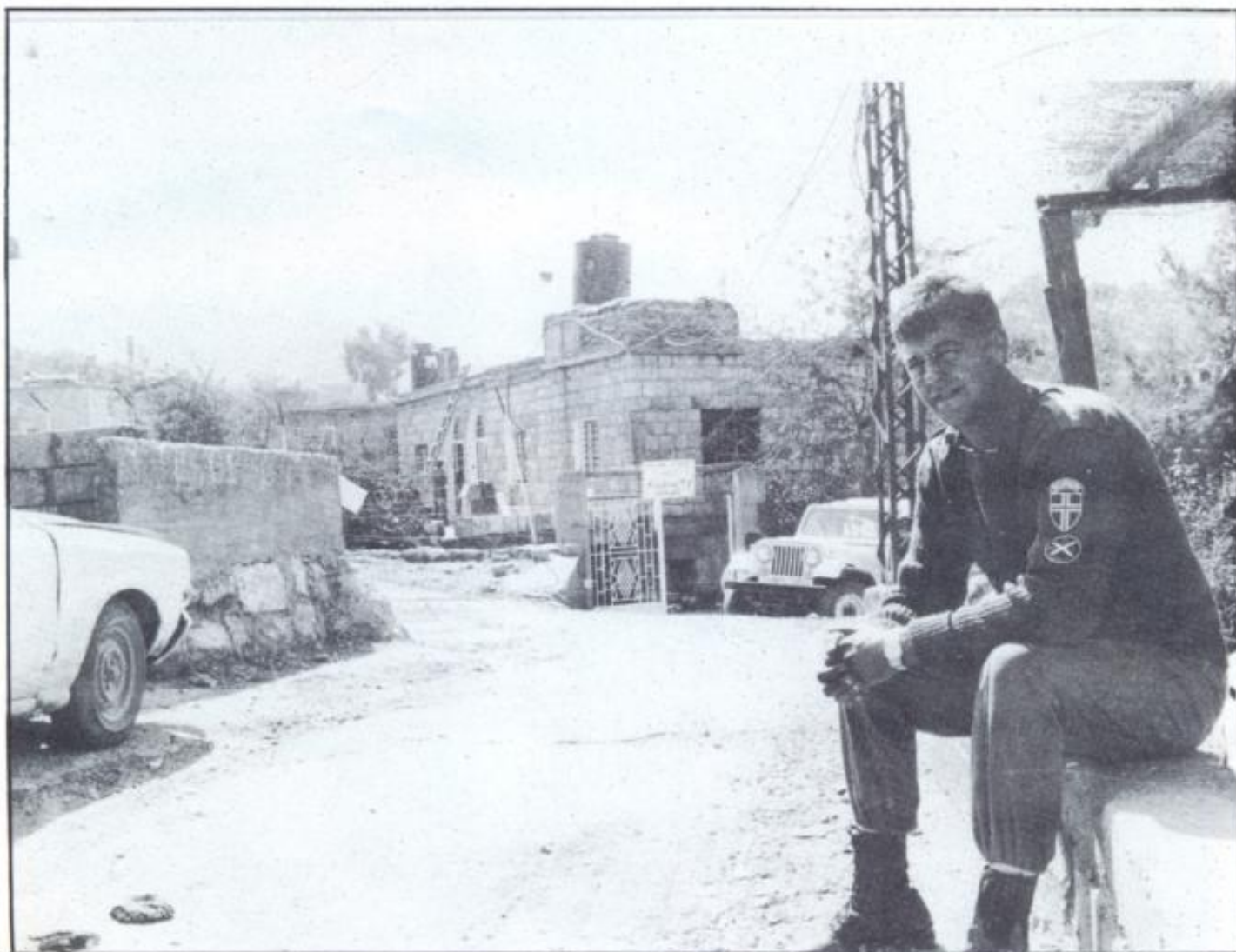
— Jeg mener det er uheldig at de bor for seg selv fem minutters gange fra OPen. Det burde vært satt opp en prefab ved OP som geværlagene kunne bo i mens de hadde tjeneste der, sier Torkild Bruun. Han tror det er vanskeligere å få til hjemhørighet og lagsånd slik situasjonen er i dag.

Det spesielle med tropp 3 er at de har ansvaret for fjellteigen i Norbatt og UNIFIL. Dette området ble jo godt kjent etter sammenstøtet med israelerne

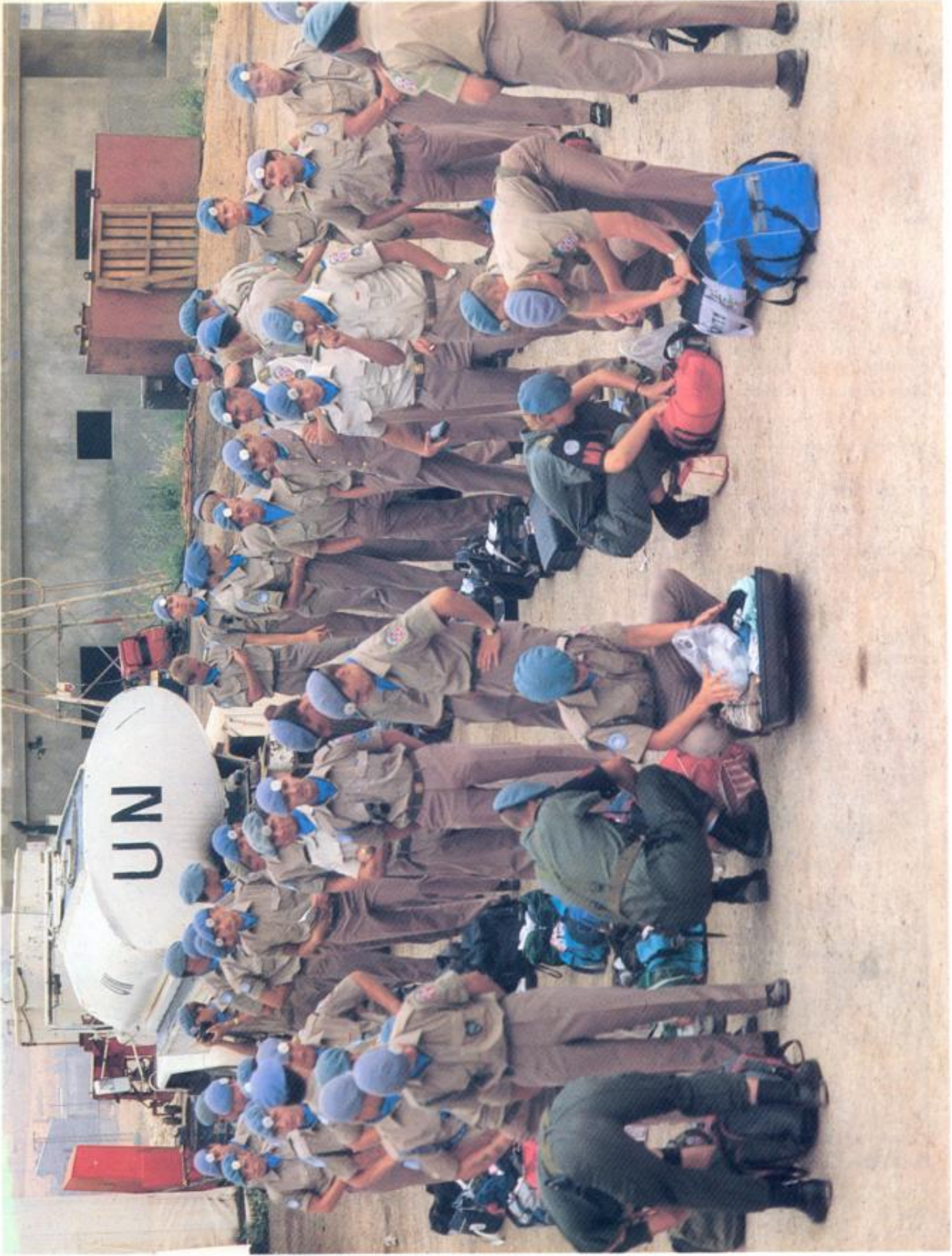
på 4-14 OP i begynnelsen av juli. 4-12 OP er også en viktig OP, siden de herfra har utsikt til IDF's treningsfelt på El Meri. Dessuten har de oversikt over de fleste av veiene i teigen.

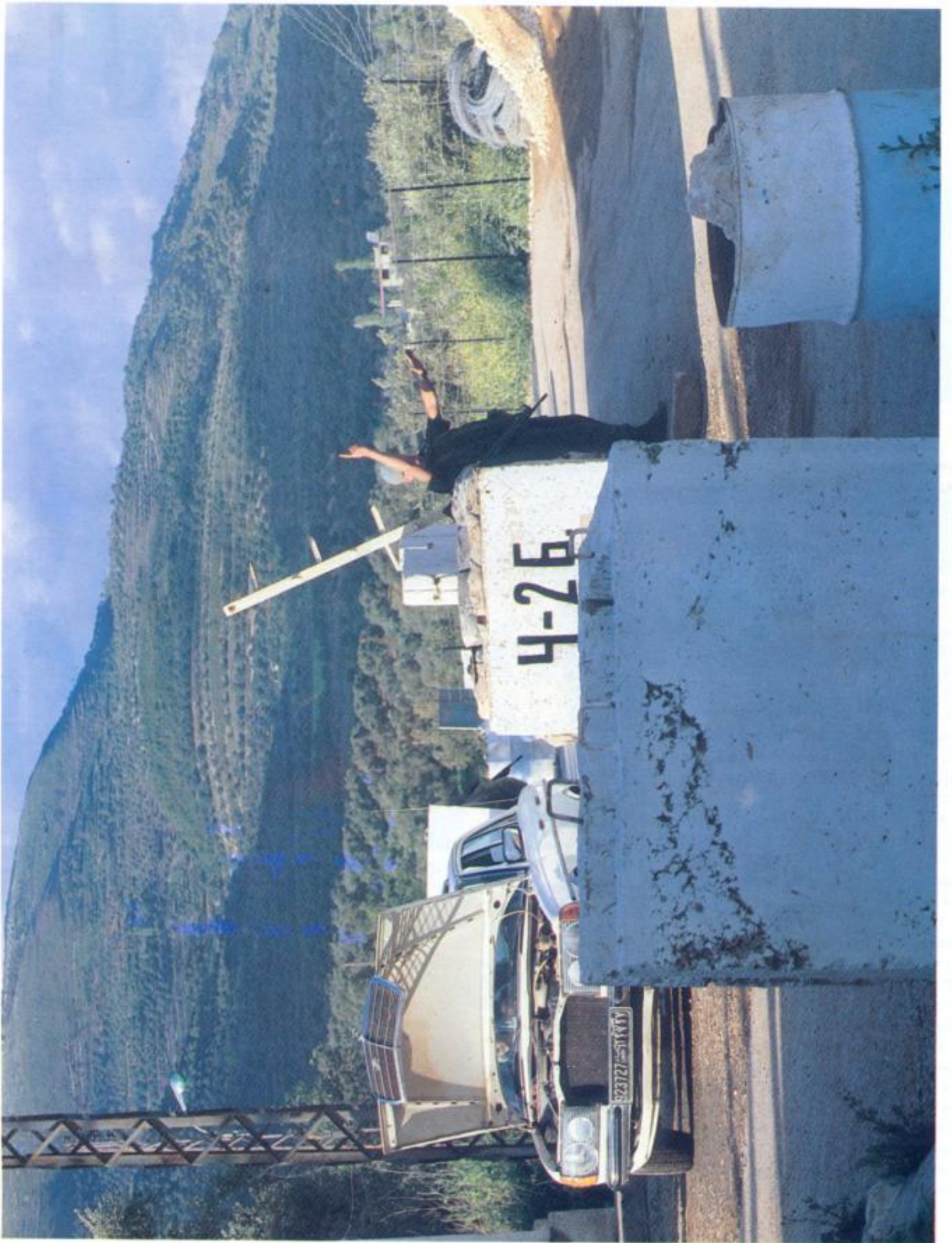
De ni gutta som har holdt til i 4-12 HQ hele kontingenten trives godt i byen. — Det har vært forholdvis stille og rolig her, ved siden av at byen er ren i forhold til noen av de andre i området. Vi hadde en brå start på kontingenten da GSS hadde et søk

gjennom hvert eneste hus i hele byen. Etter det har det vært nokså rolig, med lite infiltratører. Dette har endret seg i det siste, og vi hadde gul alarm og flere patruljer ute i natt, forteller Bruun. Blue Beret var på besøk i begynnelsen av oktober, og da var det mer hektisk for de som var på patrulje. — Jeg tror det har sammenheng med at infiltratørene har hatt store problemer med å komme gjennom i Hebarie-dalen, og at de derfor forsøker seg her. Men det er vi forberedt på, forsikrer løytnant Bruun.



4-12 HQ ligger litt bortgjemt og trangt til midt i Kfar Haman. — Men det har ikke bydd på spesielle problemer av den grunn, sier løytnant Bruun.





BLATT

Av Per J. Helweg

Tropp 2 KP A

Skyggesider! et oliventre med både lyse og mørke sider illustrerer Libanon, der FN-soldatene opplever begge deler, der man må være på vakt, hele tiden... her (Fra H.) Juul og artikkel-forfatteren (Foto: Jan R. Hagen).



– Mineulykken i vår, der to soldater mistet beina, var tragisk, men har bare styrket samholdet i troppen enda mer, sier korporal Tore Vaagen (22), Molde, til "Blue Beret". Det er selveste 2. tropp i kompani a det er snakk om.

Han har så rett. Imidlertid har nå forlenget en ny kontingent overtatt og bare 9 rekap'er er igjen. Men tropp-sånden har smittet over på oss andre.

Ikke minst springer dette ut i Blatt's belliggenhet. Oppe i Norbatt's nordvestre hjørne, ytterst på stupet med berømte Litani-elven 250 meter loddrett nedenfor. Her ligger troppens HQ. "Adskilt" fra de andre avdelingene, med egen feltpost-kasse og "selvforsynt" med proviant.

Men om du misunner oss tilværelsen, kan nok vaktbelastningen bli følbar hard. Noe som både skyldes mineulykken og de to possisjonene ute i enklaven.

Til tross for tapet av Sperre og Bakken og overføringen av 4-manns op'ene 4-15 og 4-18, ble ikke "Blatt-group" oppsatt med flere soldater, idag er vi totalt 50 mann, inklusive seks befal.

Disse "the Blatt'ers" er fordelt på posisjonene 4-21 HQ (blatt), 4-22 CP, 4-23 CP, 4-20 OP, 4-23 OP, 4-19 AP, 4-15 OP (Kafer Kela) og 4-18 op (Khardela bridge). enklaven tilbyr en populær tjeneste.

To uker av gangen, hvor man må klare seg selv. Hovedfunksjonen er



– Wait, I will show him!! ungene i Blatt kjemper om å vinne mest oppmerksomhet av nordmennene, og her venter artikkel-forfatteren i spenning på hva de har denne gangen. (Foto: Jan R. Hagen).

kontinuerlig innrapportering av militærtrafikk. 4-15 med grense passeringen Israel-Libanon og 4-18 med veien mellom Metulla, Schove-fjellene og Beirut.

Radiosamband er eneste kontakt med omverden. og uten TV og Fm-Mottakerforhold, ingen naboer og eskorte-besøk kun tirsdager og lørdager, kan selvsagt piggråden føles farlig høy på slutten. Isolert, er stikkordet...

Blant Blatt's 800 innbyggere, er bare 3% kristne. Resterende 97% er shiamuslimere, faktisk de eneste i det norske ansvarsområdet. Amal-militsen er bevegelsen deres.

Utenom de 20% soldatene på leave og de 50% på op, CP og OPS-vakt, hva bedriver så en Blatt-ulf frivakta med? 10% drømmer vel om nær forestående vakt og patrulje, 4% pumper stål, 10% spiller om dollar i messa og "Viking bar", mens de siste

- BILDER OG ORD

6% koser seg på "Bristol". Eneste "Utelivet" i landsbyen. Her finner du ikke pommes frites, derimot er den lokale lefsa, konjakk og te gourmet de-luxe.

Ved å betale 10\$ i måneden hver, til barkassen, skaffer sjefs-kokk v/k Byberg tilveie norsk geitost, syltetøy og ellers det pålegg som kan bryte opp ensformigheten på bordet.

Etter maten ligger sandsekker og gabioner klare til å fylles. Stillings- og dekningsrom spretter opp som jordrotte-hull. Ikke noe å undre seg over egentlig, bare iløpet av to sommer-måneder slo 9-10 Katyusha-raketter ned i Blatt-området. Av disse var en fulltreffer (i kjøkkenet på 4-23 op), en annen 150 m.fra middagsbordet i HQ og 3-4 slo ned 200-300 meter fra lastebilen der 8 soldater på israelerveien lempet stein, nettopp til å beskytte seg med. "Gaupe" — Ropet farger neppe håret grått nå lenger...



"— Klart bak!!, roper fenrik Stig O. Lehn (til venstre) til art. forfatteren. Rek 84 NM. Kan blir benyttet spesielt til lysskyting, og en opp friskning i gamle Hauerseter-minner er essensielt, her på taket av "Dog House", i Blatt. (Foto: Jan R. Hagen).



Lagfører for geværlag 2, fenrik Stig O. Lehn (22), Melhus, switcher på "radio (nor-) Blatt" og ut strømmer Mick Jagger i form av låten "Hard Work". — Må jo bli Blatt's kjennings — melodi da sjø. Second platoon Alfa company, tenker han lurt.

Trøbbel i kontrollposten betyr Volvo-alarm, iverksatt av troppen. Her skal jeepen sadles opp for Øvelse i rolige former. Med Blatt-troppens HQ-Bygning "Hilton" i bakgrunnen, står (fra venstre) Krystad, Ringen, Vinnigland, Juul, fenrik Kristoffersen, Nystad og Sunde med 4-22 CP som mål... (Foto: Per J. Helweg).

Farvel Libanon



Av kaptein Jarle Elvemo

Libanon;
det hvite land
hvor Hermon-fjellenes sne
blir til vann
hver vår
i ufredens blodige sår.

Libanon; ditt ansikt var brunbrent da jeg møtte deg for første gang. Solen stod allerede høyt på himmelen. Varmen fikk jordens gull til å svies av. Bibelhistoriens ord om melk og honning lød nærmest som usannheter. Støvskyene langs de ødelagte landeveiene fikk meg til å tenke på Sahara-ørkenens golde og finkornede sand. Det aller første blikk gav inntrykk av død, mangel på liv og fullstendig tomhet.

Og dikerens ord blir nærmest sanne:

*Skudd fra ulike våpen lyder like ved.
De hvitkleddede fjell i det fjerne dekket av krigens blodrøde sne.
Det siste lys forsvinner bak horisonten,
og nattens mørke dekker hele krigsfronten.
Det er ufred og krig i Midt-Østens land,
mennesker dør uten å oppleve fredens hellige vann.*



Jeg fikk mange venner blant FN-soldatene.

Men da den ildrøde sol kastet sitt første lys gjennom den varme morgendisken, ble alt så spill levende. Ingen andre steder på jord er morgensolens glød så intens som i Libanon. Dens stråler bryter gjennom tåken og får jord, sand og stein til å bli som levende vesener. Mennesker kledd i muslimenes slør viser frem sine glade ansikter. Barn gråter og ler. Besteforeldre diskuterer med tannløse gummer livets sorger og gleder i fortid og nåtid. Foreldre fylt av angst for sine barns fremtid haster av sted til landsbyens arbeidsplasser.

Og dikteren i meg sier:

*Solen, det første glimt fra evighetens stjerne,
vil så inderlig gjerne,
lyse over Libanons marker og enger
og gi evig fred til et land som henger
på randen til mørkets og hatets fengsler
hvor livet har mange onde stengsler.*

Og dikteren fortsetter:

*De kjemper for frihet og demokrati
uten å kjenne idealenes urørte sti.
De tror at de en dag vil vinne en evig seier
og finne tilbake til profetens sanne veier.
Men krigstrommer dundrer fortsatt der borte
og spår enda mer ufred i netter helt sorte.*



I Libanon møtte jeg Muhammed og Saba.



Aldri mer ville jeg høre Muhammeds ønske om en grav i en fredelig cedertres lund.

Libanon; her møtte jeg Muhammed og Saba, Ali og lille Kaba. Jeg lærte dere å kjenne. Jeg ble glad i dere. Jeg begynte å forstå hvordan dere tenkte. I de dypmørke sydlandske netter lå jeg ofte våken og fremsa bønner for deres fred, frihet og demokrati. Men hva kan egentlig vi FN-soldater gjøre her nede utenom å vise medfølelse, forståelse og sympati for den enkelte av dere.

Og dikteren fortsetter:

*En himmel uten stjerner,
en natt hvor månen fjerner
alt lys som skulle seire
over en verden som ville feire
fredens harmoni
på en jord fullstendig fri
for onde krefter
med udemokratiske tefter.*

Jeg fikk mange venner blant FN-soldatene; nordmenn, svensker, irer, ghanesere og andre. Vi ble som en stor søskenflokk. Men en dag var det hele over, og avskjedens time var nær. Alle sosiale bånd skulle brytes. Synet av den ildrøde morgensolen ville bli borte. Aldri mer vil jeg møte ghanesere i blå overraller ved verkstedene, lystige Fiji-soldater ved vaktpostene og smilende gutter fra Nepal. Aldri mer vil jeg få oppleve Hermonfjellenes topper bekledd med kritthvit sne. Aldri mer vil jeg høre Sabas bønn om fred i sjel og sinn og Muhammeds ønske om en grav i en fredelig cedertres lund. Aldri mer vil pikene i Tibnine smile og si hello til en løpende fant. Aldri mer....

Og så alle de små barna som alltid var så glade til tross for borgerkrigens sår.

Og dikteren i meg sier videre:

*De kjemper for en total seier
for å få et eget land
hvor hver mann eier
sitt eget lille stykke jord
og en bolig til seg selv, og far og mor.
De vil leve godt med hverandre
uten at kristne vil muslimer klandre.
Druserne vil ha fred og ro
slik at de kan bygge opp sin del
av landet i den rette tro.
Krigerne ønsker hvile
og vil heller stile
mot andre mål
i et land hvor livets skål
var ukjent i lang tid,
men nå er på stadig glid
mot en evig fred*

på en jord ei vred.

Medsoldater vinker farvel. Jeg hever hånden i seierens og håpets hilsen. Tårer triller nedover brune kinn; gamle kinn, unge kinn, barneansikter. De sosiale bånd brudd føles tunge, ja, som piskeslag i en FN-soldats ømme hjerte.

Støvskyen bak bilen blir den siste hilsen til medsoldater, til Muhammed og Ali og alle de andre, der de stod med oppgittethets følelse i sjel og sinn. Støvskyen gjemte alt, hele Tibnine by. Og det bærer ut av Libanon for siste gang. Løftet på ørnens rygg blir de andre og jeg bragt hjem til Norge, til fred, ro og demokrati. Men tilbake er minnene, evigvarende minner om et land som hadde satt dypere spor i menneskesinnet enn man på forhånd hadde ant.

Og lengselen tilbake til dette forunderlige landet i syd øker fort i styrke; lengselen etter Ali og Saba, etter de ropende barna ved landeveien, lengselen etter samholdet med FN-soldater kledd i den lyseblå farge, fredsduenes farge.

Og poeten i meg sa til mitt sorgfylte sinn:

Libanon;

*en gang skal du få hvile
ditt ansikts rynker
i en fred som aldri synker
hen, i krig og nød noe mer
på en jord som gudenes bønner ber
om ro og harmoni
og evig demokrati.*

*Farvel mitt kjære land
der sollysets strand
hilser deg velkommen igjen
tilbake til din libanesiske venn
som venter på evig fred
som symbol i flaggets cedertre.*

*La den libanesiske sol
være beviset på livets håp og tro
som er i stand til å bygge bro
mellom det gode og onde i livet,
og gi kraft til det lille sivet,
for vi mennesker er jo bare
en bitte liten skare,
fylt av krefter
som higer etter
en evig fred.*



BLUE BERET RETTER

I Blue Beret 3/88 ble to artikler kreditert feil person. Det er artiklene "Hvor skal UNIFIL HQ ligge?" og "Ny NK i NorMaintCoy". Disse artiklene er skrevet av kaptein Jarle Elvemo, NMC.

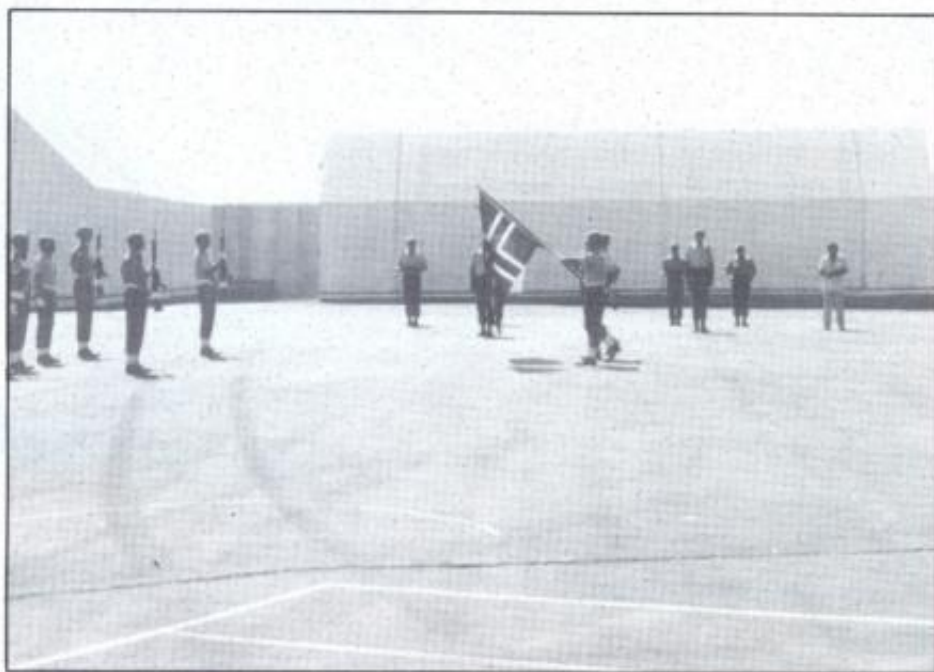
STORSTILT MEDALJEPARADE I NORMAINTCOY

Man bør helst ikke skryte av prestasjoner som ens eget kompani utfører, men når det gjelder medaljeparade nr. 21 i NorMaintCoy, så er det kun ett ord som er beskrivende nok for det hele, nemlig FANTASTISK.

Hva var det så som var så fantastisk? Svaret er enkelt å avgi: ALT.

Som grunnlag for begrepsbruken har jeg sett igjennom hele paraden på video-kassett, og antall klikk under selve fremføringen kan sies å være nær identisk med null.

Den 22. september 1988 opprant med en klar og steikende varm sol, varmere enn normalt på denne tid av året. Da selve paraden startet kl. 11.00, føltes det ekstra varmt å stå ute på J-20-plassen. Men som sagt over, så gikk alt smertefritt. Hør bare på noen av uttalelsene fra tilkuerne: "Man skulle tro at dette var et gardekompani og ikke et verkstedkompani", "Dette er noe av det beste jeg noensinne har sett i min militære karriere", og –il slut-mouctaren av Tibnines uttalelse: "Dette er den beste medaljeparade i NMC jeg har overvært". Og mouktaren i Tibnine har vært på de aller fleste av NMC's parader.



Flaggborgen marsjerer inn på paradeplassen.



NMC oppstilt til medaljeparade 22. september 1988

Force Commander la i sin tale stor vekt på verkstedkompaniets betydning for UNIFIL's daglige funksjon. "Kompaniet har kun 160 soldater, er plassert i den nest minste leiren i UNIFIL etc., men likevel kan man trygt si at uten dette kompaniet ville mange av UNIFIL's funksjoner ha opphørt".

Og så ved dagens slutt kom det som NMC er vel kjent for, maten. Bugnende bord med alle mulige herligheter fikk enhver muskel i mave – og munnregion til å reagere. Sannsynligvis hadde de fleste etter endt måltid ønsket at de ved denne anledningen hadde hatt spesielt store maver for å få smakt på de ca. 100 ulike rettene.

Etter tre timer var det hele over, og en ny minnerik dag var lagt til NMC's korte, men betydningsfulle historie.

Det er 16. september 1988. Spenningen og nervøsiteten blant skarpskytterne i NorMaintCoy er slik den skal være før en stor konkurranse. Alle i leiren vår vet at i dag skal guttene forsvare de utmerkede plasseringene i UNIFIL-mesterskapet i skyting fra kontingent XX. Hvilke plasseringer skal så forsvares fra forrige konkurranse? Jo, 1. og 3. plass individuelt i rifle, lagseier rifle, lagseier fallfigurer og lagseier totalt. Er det å vente at spenningen er stor. Fra kontingent XX er det kun 2 deltakere, Lt Rosenlund og fenrik Nilsen, igjen av laget.

Laget består av disse skytterne:

Lt Rosenlund, fenrik Nilsen, fenrik Hestsveen, fenrik Vinje, sersjant Hille og menig Knapp.

Blant forstå-seg-påere regnes Finbatt som den største favoritten, men i løpet av den solvarme dagen viser det seg at NorMaintCoy greidde det utolige igjen. Hør bare her:

Resultater:

Lagseier totalt med 588 poeng, 82 poeng foran Finbatt og 176 poeng bedre enn FMR som ble nr 3.

Individuell rifle-konkurranse:

Nr. 2 – fenrik Nilsen

Nr. 3 – menig Knapp

Nr. 6 – fenrik Hestsveen

Nr. 8 – Lt Rosenlund

Alle 4 skytterne ble med andre ord blant de åtte beste hvilket medførte delt seier med Finbatt i rifle lag.

Fallfigurer:

Her vant NMC igjen etter utrolig treffsikkerhet og raskhet.

I pistolkonkurransen ble Lt Rosenlund nr. 7 og fenrik Nilsen nr. 9. Fenrik Vinje fulgte på 18. og sjt. Hille på 34. plass i den meget harde konkurransen.

Men det viktigste av alt; Når alle tall ble summert, var NorMaintCoy nok en gang på UNIFIL-toppen.

Allerede nå er kompaniet spent på hvordan det vil gå med skytterne i neste kontingent?



Riflelaget til NorMaintCoy. Fra venstre: Fenr. Hestsveen, fenr. Nilsen, lt. Olsen (coach), menig Knapp og lt. Rosenlund.

NORMAINTCOY'S SKARPSKYTTERE PÅ UNIFIL-TOPPEN IGJEN



Fire av de seks skarpskytterne fra NMC med dagens "pokalfangst" bak seg. Fra venstre: Menig Knapp, fenr. Hestsveen, lt Rosenlund og fenr. Nilsen.



Her er feltet klar til start fra 4-23.

(Foto: R. Kristiansen).

9. Løp i løpskarusellen NORBATT XXI Furulunden rundt Man 3/10-88

Klasse	Nr	Grad/Nr	Navn	Avdeling	Sluttid
Klasse 1	1	Lt.	Hamre, Astrid	San tr	28.13
Klasse 2	1	Fenr.	Haavengen, Ole Johan	Mek tr	19.11
	2	Major	Paulsen, Øystein	St.kp	19.58
	3	Menig	Arnesen, Harald	Stabs tr	20.31
	4	Menig	Kristiansen, Frank	Stabs tr	22.50
	5	Menig	Pedersen, Anders	San tr	31.24
Klasse 3	1	Lt.	Pettersen, Helmer	Bn stab	20.59
	2	Kapt.	Olstad, Peder	San tr	23.44
	3	Major	Martinsen		25.27
	4	Kapt.	Horn, Ole	Stabs tr	25.47

SAMMENDRAG LØPSKARUSELLEN NORBATT XXI				Vannhøyden 2106	Mektr/Saqr 9.7	4-8CP-4-9CP 21.7	4-23CP-4-24CP 5.8	Pihøyden 2 gg 19.8	Blat 29.8	Falkehøyden 13.9	Tall Qesi 28.9	Furulunden 3.10
Kl Nr	Grad Nr	Navn	Avdeling									
Kl 1	Lt	Hamre	Santr	1	2	2		1	1	2	1	1
	Fenr	Mjelde	Stkp		1	1	1		2	1	2	
Kl 2	Fenr	Lien	Bnst	2	(9)	4	3	3	5	6		
	2510	Kristiansen	Sstr		3	1	2	2	1		1	4
		Arnesen	Sstr	5	6	3			4	3	4	3
	0708	Krystad	Pitr	3			7	4	7	8		
	Fenr	Lereng	Pitr	9			10	5	6	7		
	0405	Pedersen	Santr	18	18	17	25	10			9	5
	Sjt	Moen	Mektr	4	4				3	1		
	Vk	Gustad	Santr	5	7			6		4		
	Fenr	Haavengen	Mektr		2		1	1			2	1
	Major	Paulsen	Stkp	1			4		2		3	2
	Berg	Stkp		17	13			9				
	Johannessen	Stkp		16	14			10				
Kl 3	Lt	Torvik	Mp	1	1	1	1		2	2		
	Kapt	Berg	Stkp	5	5	5		2	5	5		
	Kapt	Ånestad	Bnst				2	2	3	4		2
	Major	Pedersen	Santr	4	6	4			4			
	Lt	Pettersen	Bnst					1	1	1		1
	Rokkones	Trl/kpA	3	3	2							
Kl 4	Kapt	Olstad	Santr	1	3	1	2	(3)	3	2	2	2
	Lt	Venstad	Bnst		1		1	1	1	1	1	1
	Oblt	Molvær	Santr		2			2	2			
	Kapt	Horn	Sstr			2			4	3	3	3



Fenrik Haavengen, Mek. lå lenge avventende i løpet fra 4-23 til 4-24. Men på den siste kilometeren "tro" han til med et drepende tempo og vant overlegent på en meget sterkt tid: Under ti minutter på drøye 3.000 meter!

(Foto: R. Kristiansen)

Tannlegen er med der det skjer. Her foretar kaptein Olstad de siste forberedelsene før han setter i gang.

(Foto: R. Kristiansen)



